

การใช้วินัยเชิงบวกเพื่อส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ในนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางร่างกายและการเคลื่อนไหว

THE USE OF POSITIVE DISCIPLINE TO PROMOTE EMOTIONAL INTELLIGENCE
AMONG STUDENTS WITH PHYSICAL AND MOBILITY DISABILITIES

Received: July 12, 2025

Revised: June 23, 2026

Accepted: June 27, 2026

อมรินทร์ คำห้อง¹ และ มฤษฎ์ แก้วจินดา²

Aummarin Komhong¹ and Marid Kaewchinda²

¹นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

²ดร. อาจารย์ประจำหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

^{1,2}Faculty of Education, Kasetsart University, Bangkok 10900 Thailand

Corresponding author, E-mail: aummarin.k@ku.th

ได้รับทุนการศึกษาจากกองทุนส่งเสริมและพัฒนาการศึกษาสำหรับคนพิการ ประจำปี 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลการใช้วินัยเชิงบวกในการส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว กลุ่มเป้าหมาย เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเฉพาะความพิการ จำนวน 9 คน ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้วยการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนร่วมกับการสอบถามครูประจำชั้นและเพื่อนร่วมห้องเรียน เพื่อคัดเลือกนักเรียนที่มีลักษณะความฉลาดทางอารมณ์ต่ำหรือแสดงพฤติกรรมและอารมณ์ที่ผิดปกติจากทั่วไป เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย 1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนวินัยเชิงบวก 2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์สำหรับวัยรุ่น (อายุ 12 – 17 ปี) และแบบสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน ดำเนินการเก็บข้อมูลเป็น 3 ระยะคือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะการทดลอง และระยะหลังการทดลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้วยเครื่องมือสถิติในกลุ่ม Non-parametric Statistics ได้แก่ Wilcoxon Signed-Rank Test และ Sing Test ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วินัยเชิงบวก นักเรียนมีระดับความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนก่อนการใช้กิจกรรมกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วินัยเชิงบวก

คำสำคัญ: วินัยเชิงบวก, ความฉลาดทางอารมณ์, นักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว

ABSTRACT

The objective of this research was to examine the effects of using positive discipline to enhance emotional intelligence among students with physical and mobility disabilities. The target group consisted of 9 lower secondary school students in a special education school. The participants were purposively selected based on teacher and peer assessments, focusing on students with physical and mobility impairments who exhibited low to moderate levels of emotional intelligence (EQ). The research instruments consisted of: (1) an instructional plan based on positive discipline principles, and (2) data collection tools including an Emotional Intelligence Assessment for Adolescents (aged 12–17) and a classroom behavior observation checklist. Data were collected in three phases: pre-intervention, during the intervention, and post-intervention. Descriptive statistics such as frequency, percentage, mean, and standard deviation were used, along with non-parametric statistical analysis via the Wilcoxon Signed-Rank Test and Sing Test.

The finding of this research found that, students' emotional intelligence significantly increased after participating in learning activities based on positive discipline, compared to their emotional intelligence levels before the intervention.

Keywords: Positive Discipline, Emotional Intelligence, Students with Physical and Mobility Disabilities

ความเป็นมาของปัญหาการวิจัย

ในยุคที่โลกเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ความสามารถในการปรับตัว การควบคุมอารมณ์ และการอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข กลายเป็นทักษะสำคัญที่นักเรียนทุกคนควรได้รับการพัฒนา โดยเฉพาะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว ซึ่งมักเผชิญกับข้อจำกัดทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ และสังคมมากกว่านักเรียนทั่วไป (Denham, 2006; Mayer & Salovey, 1997) การถูกมองข้าม เข้าไม่ถึงกิจกรรมในห้องเรียน หรือได้รับการตอบสนองจากครูและเพื่อนในรูปแบบที่ไม่เหมาะสม ส่งผลให้นักเรียนกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะเกิดความเครียด ความรู้สึกด้อยค่า หรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (Bar-On, 1997; Goleman, 1995)

ในสถานการณ์จริงของโรงเรียนแห่งหนึ่ง ผู้วิจัยได้สังเกตว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหวบางคนมีปัญหาการแสดงออกทางอารมณ์ที่เหมาะสม เช่น หงุดหงิดง่าย วิตกกังวล ขาดความรับผิดชอบ ไม่มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และตอบสนองต่อสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างรุนแรง หรือหลีกเลี่ยงการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครู พฤติกรรมเหล่านี้อาจไม่ได้เกิดจากเจตนาที่ไม่ดีของนักเรียน แต่เป็นผลมาจากการ

ขาดทักษะในการจัดการอารมณ์และการขาดการส่งเสริมจากสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม (Denham, 2006; Goleman, 1995)

ทั้งนี้ การลงโทษหรือการใช้อำนาจในการควบคุมพฤติกรรมของนักเรียนในรูปแบบเดิม ๆ อาจยิ่งซ้ำเติมปัญหามากกว่าที่จะแก้ไข ขณะที่การส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ควบคู่กับการใช้แนวทางวินัยเชิงบวกได้รับการเสนอว่าเป็นแนวทางที่ช่วยพัฒนาการกำกับตนเอง ความรับผิดชอบ และความสัมพันธ์ทางสังคมของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Durrant, 2010; Nelsen, 2011)

จากสภาพการณ์ดังกล่าว ผู้วิจัยเล็งเห็นว่า วินัยเชิงบวก (Positive Discipline) ซึ่งเป็นวิธีการจัดการพฤติกรรมที่เน้นการสร้างสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนคิดไตร่ตรองอย่างมีเหตุผล และเรียนรู้จากผลของการกระทำของตนเอง โดยไม่ใช้การลงโทษแบบใช้อำนาจหรือความรุนแรง (Nelsen, 2011; Durrant, 2010) แนวทางนี้มีเป้าหมายเพื่อปลูกฝังให้นักเรียนสามารถควบคุมตนเอง มีความเห็นใจผู้อื่น และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวมอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว วินัยเชิงบวกจึงอาจเป็นทางเลือกหนึ่งในการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนกลุ่มนี้ได้อย่างยิ่งยั้ง (Tütüniş & Yalman-Polatlar, 2023; Wen-Ling & Chang-Yuan, 2019)

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการใช้วินัยเชิงบวกเพื่อส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว โดยมุ่งหวังที่จะค้นหว่าแนวทางนี้จะสามารถช่วยส่งเสริมอารมณ์ พฤติกรรม และความสัมพันธ์กับผู้อื่นของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังคาดหวังให้งานวิจัยนี้เป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้มีความสอดคล้องกับศักยภาพของนักเรียนในบริบทเฉพาะทางอย่างเหมาะสมและยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาการใช้วินัยเชิงบวกในการส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเฉพาะความพิการ จำนวน 9 คน ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว และมีระดับความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) อยู่ในระดับต่ำและปานกลาง จากการสังเกตและการให้ข้อมูลของครูประจำชั้นและเพื่อนในห้องเรียนมีลักษณะ ดังนี้ ไม่สามารถควบคุมอารมณ์หรือความต้องการของตนเอง ขาดความเห็นใจและการเข้าใจผู้อื่น ขาดความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวม ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้หรือการดำเนินชีวิต ไม่สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง ขาด

ความสามารถในการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น ขาดความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่พึงพอใจในชีวิตประจำวัน และขาดความสงบสุขทางจิตใจ

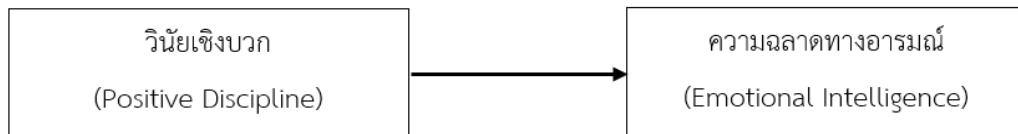
ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ วินัยเชิงบวก
2. ตัวแปรตาม คือ ความฉลาดทางอารมณ์ (EQ)

สมมติฐานการวิจัย

หลังจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วินัยเชิงบวก นักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว มีความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเฉพาะความพิการ ปีการศึกษา 2567 จำนวน 9 คน โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว โดยทำการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนร่วมกับการสอบถามครูประจำชั้นและเพื่อนร่วมห้องเรียน เพื่อคัดเลือกนักเรียนที่มีลักษณะความฉลาดทางอารมณ์ต่ำหรือแสดงพฤติกรรมและอารมณ์ที่ผิดปกติจากทั่วไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนวินัยเชิงบวก 4 หน่วย (8 ชั่วโมง)
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
 - 2.1 แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ สำหรับวัยรุ่น (อายุ 12 – 17 ปี)
 - 2.2 แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียน

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วินัยเชิงบวก จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ เสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ระหว่างกิจกรรมการเรียนรู้ในแผนการสอนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละหน่วย ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) รายข้อ พบว่ามีค่าตั้งแต่ 0.33 ถึง 1.00 โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 0.73 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่

สามารถยอมรับได้ ตามเกณฑ์ของ Rovinelli และ Hambleton (1977) ที่กำหนดว่าค่าดัชนี IOC ควรมีค่า ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป เพื่อแสดงถึงความสอดคล้องในระดับที่เหมาะสม ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จึงถือว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับที่น่าพอใจ และสามารถนำไปใช้ในการทดลองได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะก่อนการทดลอง โดยทำการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนร่วมกับการสอบถามครูประจำชั้นและเพื่อนร่วมห้องเรียน เพื่อคัดเลือกนักเรียนที่มีลักษณะความฉลาดทางอารมณ์ต่ำหรือแสดงพฤติกรรมและอารมณ์ที่ผิดปกติจากทั่วไป มาเป็นกลุ่มเป้าหมาย จากนั้นให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์และผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมก่อนการใช้แผนการสอน ระยะที่สองคือระยะการทดลอง ผู้วิจัยนำแผนการสอนวินัยเชิงบวก ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย และระยะสุดท้ายคือระยะหลังการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์อีกครั้ง พร้อมทั้งสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนหลังการใช้แผนการสอน เพื่อเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการใช้วินัยเชิงบวกในกระบวนการเรียนรู้ ด้วยแผนการสอนวินัยเชิงบวก จำนวน 4 หน่วย เวลา 8 ชั่วโมง ดังนี้

หน่วยที่ 1 การสร้างข้อตกลงและอยู่ร่วมกันในชั้นเรียน (2 ชั่วโมง) เป็นการปลูกฝังวินัยเชิงบวกแก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีบทบาทในการสร้างข้อตกลงร่วมกัน ปฏิบัติตามกฎและข้อตกลงของห้องเรียน มีเจตคติที่ดีต่อการอยู่ร่วมกับผู้อื่น สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ผ่านกิจกรรมระดมสมองข้อตกลงคืออะไร กิจกรรมเกมจำลองสถานการณ์ และกิจกรรมการสร้างข้อตกลงของห้องเรียนแห่งความสุข

หน่วยที่ 2 นี้แหละตัวฉัน (2 ชั่วโมง) ช่วยส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ด้านเก่ง คือ ความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่น และมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายความหมายและความสำคัญของการควบคุมตนเอง การเห็นใจผู้อื่น และความรับผิดชอบ นักเรียนสามารถปฏิบัติตนในสถานการณ์จำลองได้อย่างเหมาะสม และสามารถสะท้อนพฤติกรรมตนเองและรับฟังความรู้สึกของผู้อื่นได้อย่างสร้างสรรค์ ผ่านกิจกรรมฉันจะทำอย่างไรดี และกิจกรรมใจเขาใจเรา

หน่วยที่ 3 การพัฒนาทักษะชีวิต (2 ชั่วโมง) ช่วยส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ด้านเก่ง คือ ความสามารถในการรู้จักตนเองมีแรงจูงใจสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาและแสดงออกได้อย่างมีประสิทธิภาพรวมทั้งมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของแรงจูงใจภายในและภายนอก สามารถวิเคราะห์สถานการณ์เพื่อหาทางเลือกในการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น เช่น การรับฟัง การให้กำลังใจ การเคารพความแตกต่าง และนักเรียนสามารถสะท้อนตนเองถึงแรงจูงใจและวิธีที่ใช้ในการแก้ปัญหาผ่านกิจกรรมเกมตาต่อตา กิจกรรมแรงจูงใจของฉัน กิจกรรมโต๊ะปัญหา และกิจกรรมสะพานใจ

วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ

หน่วยที่ 4 สุขในแบบของเรา (2 ชั่วโมง) ช่วยส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ด้านสุข คือ ความสามารถในการดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข มีจุดประสงค์เพื่อให้ นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของความภูมิใจในตนเอง ความพอใจในชีวิต และความสงบสุขทางใจ สามารถระบุสิ่งที่ทำให้ตนเองรู้สึกมีคุณค่าและความสุขในชีวิต แสดงพฤติกรรมหรือแนวคิดที่ช่วยสร้างความสงบภายใน และนักเรียนสามารถสะท้อนความรู้สึกต่อสิ่งดี ๆ ในตนเอง และชีวิตประจำวัน ผ่านกิจกรรมสิ่งที่ฉันภูมิใจและกิจกรรมแก้วใจของฉัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ มุ่งเปรียบเทียบผลก่อนและหลังการใช้แผนการสอนวินัยเชิงบวกเพื่อส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ในนักเรียน จึงใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้สถิติแบบ Non-parametric Statistics ได้แก่ Wilcoxon Signed-Rank Test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการประเมินความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนรายด้าน ได้แก่ ด้านดี ด้านเก่ง ด้านสุข ก่อนและหลังการสอนโดยใช้แผนการสอนวินัยเชิงบวก และใช้สถิติแบบ Non-parametric Statistics ได้แก่ Sign Test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในห้องเรียน โดยวิเคราะห์ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในกลุ่มนักเรียนแบบรายบุคคล

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากแบบประเมินประเมินความฉลาดทางอารมณ์ สำหรับวัยรุ่น (อายุ 12 – 17 ปี) ของนักเรียน จำนวน 9 คน นำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ด้วยเครื่องมือทางสถิติในกลุ่ม Non-parametric Statistics ได้แก่ Wilcoxon Signed-Rank Test และ Sign Test ผู้วิจัยจึงขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	6	66.67
หญิง	3	33.33
2. อายุ		
14	7	77.77
15	2	22.23
ค่าเฉลี่ย = 14.22 ปี	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.42	

จากตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วยเพศชาย ร้อยละ 66.67 และเพศหญิง ร้อยละ 33.33 อายุมากที่สุด 14 ปี ร้อยละ 77.77 รองลงมา คืออายุ 15 ปี ร้อยละ 22.23 ตามลำดับ

ตอนที่ 1 การศึกษาผลการประเมินความฉลาดทางอารมณ์ สำหรับวัยรุ่น (อายุ 12 – 17 ปี)

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบผลการประเมินความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) สำหรับวัยรุ่น (อายุ 12 – 17 ปี) ก่อนและหลังการใช้แผนการสอนวินัยเชิงบวก ด้วยเครื่องมือทางสถิติในกลุ่ม Non-parametric Statistics ได้แก่ Wilcoxon Signed-Rank Test ดังนี้

EQ	ค่าเฉลี่ย (pre-test)	S.D.	ค่าเฉลี่ย (post-test)	S.D.	p (2-tailed)
1. ดี	42.788	2.333	59.222	3.833	.000*
2. เก่ง	42.111	4.342	58.333	3.807	.000*
3. สุข	35.889	4.371	53.222	4.816	.000*

* $p < 0.05$

จาก ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลการประเมินความฉลาดทางอารมณ์ สำหรับวัยรุ่น (อายุ 12 – 17 ปี) พบว่า 1. ค่าคะแนนเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ ด้านดี ประกอบด้วย ความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่น และมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ก่อนการใช้วินัยเชิงบวก มีค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 42.788 (S.D. = 2.333) และค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการใช้วินัยเชิงบวก เท่ากับ 59.222 (S.D. = 3.833) และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง ค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการใช้วินัยเชิงบวกและหลังการใช้วินัยเชิงบวก พบว่า หลังการใช้วินัยเชิงบวก ความฉลาดทางอารมณ์ด้านดี มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.000$)

2. ค่าคะแนนเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ ด้านเก่ง ประกอบด้วย ความสามารถในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจ ตัดสินใจและแก้ปัญหา สามารถแสดงออกได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น มีค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการใช้วินัยเชิงบวก เท่ากับ 42.111 (S.D. = 4.342) และค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการใช้วินัยเชิงบวก เท่ากับ 58.333 (S.D. = 3.807) และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง ก่อนการใช้วินัยเชิงบวกและหลังการใช้วินัยเชิงบวก พบว่า หลังการใช้วินัยเชิงบวก ความฉลาดทางอารมณ์ ด้านเก่ง มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.000$)

3. ค่าคะแนนเฉลี่ยความฉลาดทางอารมณ์ ด้านสุข ประกอบด้วย ความภูมิใจในตนเอง ความพอใจในชีวิต และความสงบสุขทางใจ มีค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการใช้วินัยเชิงบวก เท่ากับ 35.889 (S.D. = 4.371) และค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการใช้วินัยเชิงบวก เท่ากับ 53.222 (S.D. = 4.816) และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง ก่อนการใช้วินัยเชิงบวกและหลังการใช้วินัยเชิงบวก พบว่า หลังการใช้วินัยเชิงบวก ความฉลาดทางอารมณ์ ด้านสุข มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.000$)

จากการวิเคราะห์ผลการประเมินความฉลาดทางอารมณ์ (12 – 17 ปี) แสดงให้เห็นว่าการใช้วินัยเชิงบวก มีผลต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียน ได้แก่ ด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการใช้วินัยเชิงบวกอย่างชัดเจน โดยผลทดสอบของ Wilcoxon Signed-Rank Test มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.000$) แสดงให้เห็นว่าการเน้นการสื่อสารอย่างเข้าใจ ยอมรับ และสร้างกติกาเชิงบวกช่วยให้นักเรียนสามารถควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเองตนเอง รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม มีแรงจูงใจในตนเองที่ดี สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีสัมพันธภาพทางสังคมที่ดี นักเรียนมีความภูมิใจในตนเอง มีความพึงพอใจในชีวิต และมีความสุขทางใจมากขึ้น ซึ่งอาจเกิดจากการที่นักเรียนรู้สึกปลอดภัยทางอารมณ์ มีความสุขในการเรียนรู้ และสามารถปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้เพิ่มมากขึ้น

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมนักเรียนในห้องเรียน ในระยะก่อนและหลังการใช้วินัยเชิงบวก

ตารางที่ 3 แสดงผลการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียน ด้วยการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมก่อนและหลังการใช้วินัยเชิงบวก โดยมีประเด็นการสังเกต 3 ด้าน ได้แก่ 1.ด้านดี ประกอบด้วย สามารถควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่น และมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม 2. ด้านเก่ง ประกอบด้วย มีความสามารถในการรู้จักตนเองมีแรงจูงใจ สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาและแสดงออกอย่างมีประสิทธิภาพ และมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น 3. ด้านสุข ประกอบด้วย มีความภูมิใจในตนเอง มีความพอใจในชีวิต และมีความสุขทางใจ และวิเคราะห์ผลการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียนด้วยเครื่องมือทางสถิติในกลุ่ม Non-parametric Statistics ได้แก่ Sign Test ได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 3 ดังนี้

คนที่	ก่อน (จำนวนครั้งที่พบ)	หลัง (จำนวนครั้งที่พบ)	การเปลี่ยนแปลง
1	13	29	+
2	14	32	+
3	15	30	+
4	19	36	+
5	14	29	+
6	19	37	+
7	19	34	+
8	18	35	+
9	15	31	+

วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ

จากตารางที่ 3 การเปรียบเทียบข้อมูลการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ด้านสุข ได้แก่ มีความภูมิใจในตนเอง มีความพอใจในชีวิต และมีความสุขทางใจ ในระยะก่อนและระยะหลังการใช้วินัยเชิงบวก พบว่านักเรียนมีคะแนนหลังการใช้วินัยเชิงบวกเพิ่มมากขึ้นกว่าระยะก่อนการใช้วินัยเชิงบวก ทั้ง 9 คน

ตารางที่ 4 แสดงการวิเคราะห์สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ด้านดี ด้านเก่ง ด้านสุข ระยะก่อนและระยะหลังการใช้วินัยเชิงบวก จากแบบสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียนของนักเรียน

ด้าน	ก่อน (จำนวนครั้งที่พบ)	หลัง (จำนวนครั้งที่พบ)	การเปลี่ยนแปลง
ดี	142	288	+
เก่ง	135	274	+
สุข	146	293	+

ตารางที่ 4 จากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในห้องเรียนรายด้าน ได้แก่ ด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข ก่อนและหลังการใช้วินัยเชิงบวก พบว่า จำนวนครั้งที่แสดงพฤติกรรมเชิงบวกของนักเรียนเพิ่มขึ้นในทุกด้าน โดยมีจำนวนรวมของพฤติกรรมก่อนการใช้วินัยเชิงบวกทั้งหมด 423 ครั้ง และหลังการใช้วินัยเชิงบวกจำนวน 855 ครั้ง ซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน นักเรียนทั้ง 9 คน

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในห้องเรียน ระยะก่อนและระยะหลังการใช้วินัยเชิงบวก ด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข โดยการทดสอบจับคู่ด้วยสถิติทดสอบ Non-parametric statistic (Sign test)

สรุปการเปลี่ยนแปลง	จำนวน (คน)
การเปลี่ยนแปลงทางบวก	9
การเปลี่ยนแปลงทางลบ	0
ไม่มีการเปลี่ยนแปลง	0

$p = .00$

จากตารางที่ 5 เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในห้องเรียน ก่อนและหลังการใช้วินัยเชิงบวก โดยใช้สถิติ Sign test เพื่อทดสอบความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรม พบว่า หลังการสอนโดยใช้วินัยเชิงบวก นักเรียนมีพฤติกรรมเชิงบวกเพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบกับพฤติกรรมระยะก่อนการใช้วินัยเชิงบวก มีผลการวิเคราะห์ 4 ส่วน ดังนี้ 1) มีการเปลี่ยนแปลงทางบวกจำนวน 9 คน 2) การเปลี่ยนแปลงทางลบ จำนวน 0 คน 3) ไม่มีการเปลี่ยนแปลง จำนวน 0 คน และ 4) ค่า $p = .00$

การใช้วินัยเชิงบวกส่งผลให้พฤติกรรมของนักเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกด้าน ได้แก่ ด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย และทฤษฎีของ Nelsen (2006) ที่ชี้ว่าวินัยเชิงบวกสามารถพัฒนาความรับผิดชอบ ความร่วมมือ และการควบคุมอารมณ์ในนักเรียนได้อย่างยั่งยืนผลการวิเคราะห์จากแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียน ก่อนและหลังการใช้วินัยเชิงบวก พบว่า ภายหลัง

การใช้วินัยเชิงบวก นักเรียนมีพฤติกรรมและอารมณ์ที่เป็นปัญหาลดลง ขณะเดียวกันก็มีพฤติกรรมในทางบวกเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งสะท้อนถึงการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ที่ดีขึ้น ส่งผลให้นักเรียนสามารถควบคุมตนเอง เห็นใจผู้อื่น และแสดงพฤติกรรมเหมาะสมต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ได้มากยิ่งขึ้นเชิงบวกช่วยส่งเสริมความเข้าใจตนเอง การควบคุมอารมณ์ และการตอบสนองต่อสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังเน้นการสร้างความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างครูและนักเรียน ทำให้นักเรียนรู้สึกปลอดภัยและไว้วางใจ ซึ่งนำไปสู่การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์มากขึ้น และสอดคล้องกับแนวคิดของ Nelsen (2011) ที่เน้นว่าการใช้วินัยเชิงบวกสามารถพัฒนาเด็กให้มีความรับผิดชอบทางพฤติกรรมและอารมณ์ ผ่านความสัมพันธ์ที่อบอุ่นและเคารพซึ่งกันและกัน อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Denham (2006) ที่ชี้ว่าความสามารถในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมจะพัฒนาได้ดีในสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมทักษะทางสังคมและอารมณ์อย่างเหมาะสม ผู้วิจัยจึงยอมรับสมมติฐานที่ว่าหลังจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วินัยเชิงบวกนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว มีความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย เรื่อง การใช้วินัยเชิงบวกเพื่อส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ในนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว โดยผู้วิจัยได้นำแผนการสอนวินัยเชิงบวก จำนวน 4 หน่วย (8 ชั่วโมง) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียน จำนวน 9 คน โดยมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียน ผู้วิจัยจึงขอเสนอการวิจารณ์ผลในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

หลังการใช้แผนการสอนวินัยเชิงบวก นักเรียนมีระดับความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกด้าน ได้แก่ ด้านดี (ความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่น และมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม) ด้านเก่ง (มีความสามารถในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจ สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น) และด้านสุข (ความสามารถในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข ภูมิใจในตนเอง พอใจในชีวิต และมีความสุขทางใจ) อีกทั้งมีพฤติกรรมเชิงบวกในห้องเรียนเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม การควบคุมตนเอง และการแสดงออกทางอารมณ์อย่างเหมาะสม

เมื่อพิจารณารายละเอียดของแผนการสอน พบว่า การออกแบบหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 4 หน่วย มีความสอดคล้องและเชื่อมโยงกับองค์ประกอบของความฉลาดทางอารมณ์อย่างเหมาะสม โดยเนื้อหาครอบคลุมทั้งทักษะด้านการอยู่ร่วมกัน การควบคุมตนเอง การตัดสินใจ การแก้ปัญหา และการสร้างแรงจูงใจภายใน ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการพัฒนานักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว ในด้านสังคมอารมณ์ และจิตใจ ในหน่วยที่ 1 "การสร้างข้อตกลงและอยู่ร่วมกันในชั้นเรียน" มีบทบาทสำคัญในการวางรากฐานของวินัยเชิงบวก ช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้างกติกาและเกิดความตระหนักในการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ซึ่งส่งผลต่อความสัมพันธ์ในห้องเรียนและลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หน่วยที่ 2 “นี่แหละตัวฉัน” ช่วยให้นักเรียนเข้าใจและเห็นความสำคัญของการควบคุมตนเอง การเห็นใจผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวม มีวิธีการ

ปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสม และรู้จักรับฟังความรู้สึกของผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ หน่วยที่ 3 “การพัฒนาทักษะชีวิต” มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดความสามารถในการสร้างแรงจูงใจภายในและภายนอก การวิเคราะห์สถานการณ์เพื่อหาทางเลือกในการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล และสามารถแสดงพฤติกรรมที่แสดงถึงการสร้างสัมพันธภาพ เช่น การรับฟัง การให้กำลังใจ การเคารพความแตกต่าง แรงจูงใจ ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะทางอารมณ์จริงในบริบทที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน และสะท้อนความรู้สึกของตนได้อย่างชัดเจน และหน่วยที่ 4 “สุขในแบบของเรา” เน้นการสร้างทัศนคติเชิงบวกและความสงบในใจ ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว เพราะความมั่นใจในตนเองและการเห็นคุณค่าในชีวิตสามารถเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญในการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง แผนการสอนวินัยเชิงบวกมีความเหมาะสมกับบริบทของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว โดยสามารถส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ได้รอบด้านทั้งในด้านความคิด พฤติกรรม และอารมณ์ อีกทั้งยังสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนอย่างแท้จริง

ผลการประเมินจากแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียนตลอด 8 ครั้ง ยืนยันว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนเป็นไปในทางบวก โดยเฉพาะความร่วมมือ ความเอื้ออาทร และการตอบสนองต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยความเข้าใจและเห็นใจผู้อื่น นอกจากนี้ การวิเคราะห์ด้วยสถิติแบบ Sign Test พบว่า นักเรียนทุกคนมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น ไม่มีผู้ใดมีพฤติกรรมแย่ลงหรือคงเดิม ซึ่งตอกย้ำถึงประสิทธิผลของการใช้วินัยเชิงบวกในกลุ่มเป้าหมายอย่างชัดเจน

การใช้วินัยเชิงบวกช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความตระหนักรู้อารมณ์ของตนเอง และผู้อื่นมากขึ้น สามารถจัดการกับอารมณ์ และควบคุมอารมณ์ด้านลบในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นแรงจูงใจภายใน ก่อให้เกิดความพยายามในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง นักเรียนมีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นมากขึ้น มีพฤติกรรมในการช่วยเหลือ รับฟัง และแสดงทักษะทางสังคมที่เหมาะสม ซึ่งส่งผลต่อการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน นอกจากนี้ นักเรียนยังมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มมากขึ้น พฤติกรรมเชิงบวกเหล่านี้อาจเกิดจากการที่ครูงดเว้นการใช้การลงโทษ และแทนที่ด้วยการพูดคุย สร้างข้อตกลงร่วม และส่งเสริมความเข้าใจ ซึ่งช่วยให้นักเรียนจดจำ และจัดการอารมณ์ของตนเองได้ดีขึ้น วินัยเชิงบวกไม่เพียงส่งผลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมภายนอกของนักเรียนเท่านั้น แต่ยังส่งผลเชิงลึกต่อการพัฒนาการด้านอารมณ์ และทักษะชีวิตที่สำคัญของนักเรียน ได้แก่ การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ การอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างเคารพซึ่งกันและกัน และการตัดสินใจอย่างมีวิจารณญาณ สะท้อนให้เห็นว่าวินัยเชิงบวกสามารถวางรากฐานสำหรับการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ได้อย่างเป็นระบบ แม้ว่าผลลัพธ์ในบางด้านอาจต้องอาศัยระยะเวลาจึงจะเห็นผลอย่างชัดเจนในระยะยาว

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย

1. เนื่องจากนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในครั้งนี้ เป็นเพียงบางส่วนของนักเรียนทั้งหมดในโรงเรียน จึงควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนทุกคนได้นำแผนการสอนวินัยเชิงบวกไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับนักเรียนทุกคนอย่างทั่วถึง เพื่อให้เกิดการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์อย่างต่อเนื่อง ครอบคลุม และสอดคล้องกันทั้งระบบภายในโรงเรียน อันจะส่งผลให้บรรยากาศการเรียนรู้เอื้อต่อการเติบโตทั้งทางด้านพฤติกรรม อารมณ์ และสังคมของผู้เรียนอย่างยั่งยืน

2. ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์อย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง เช่น การฝึกควบคุมอารมณ์ การคิดเชิงบวก การสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสามารถดำเนินชีวิตในโรงเรียน และสังคมได้อย่างมีความสุขและเห็นคุณค่าในตนเอง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. เพื่อส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ควรมีการศึกษาหรือเปรียบเทียบเทคนิค และรูปแบบการส่งเสริมพัฒนาการที่หลากหลายมากยิ่งขึ้นในอนาคต ทั้งนี้เพื่อค้นหาแนวทางที่เหมาะสมที่สุด และมีประสิทธิผลสูงสุดสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ ซึ่งจะช่วยให้สามารถเลือกใช้วิธีการที่ตอบสนองต่อความต้องการและศักยภาพของผู้เรียนได้อย่างแท้จริง

2. ควรกำหนดตารางการเสริมแรงที่ชัดเจน และมีการติดตามผลการใช้แผนการสอนวินัยเชิงบวกในระยะยาวอย่างต่อเนื่อง เพื่อประเมินว่าวินัยเชิงบวกยังคงส่งผลในเชิงบวกต่อการส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนหรือไม่ ทั้งนี้การติดตามผลอย่างเป็นระบบจะช่วยให้เห็นแนวโน้มของพฤติกรรมและพัฒนาการทางอารมณ์ในระยะยาว รวมถึงสามารถปรับปรุงแนวทางการสอนได้อย่างเหมาะสมและตรงกับความต้องการของผู้เรียนแต่ละบุคคล

3. ควรมีการจัดทำโปรแกรมพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์โดยใช้แนวทางวินัยเชิงบวก เพื่ออบรมและให้ความรู้แก่ครูผู้สอน ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้ครูสามารถนำแนวทางวินัยเชิงบวกไปประยุกต์ใช้กับนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ อย่างหลากหลายและมีจำนวนมากขึ้น ซึ่งจะช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือของผลการใช้วินัยเชิงบวก รวมถึงเพิ่มความสามารถในการสรุปผลทั่วไป โดยเฉพาะในบริบทของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว อีกทั้งยังสามารถเปรียบเทียบผลระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีเพศ อายุ หรือระดับชั้นที่แตกต่างกันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

4. ควรใช้เครื่องมือวัดผลการใช้วินัยเชิงบวกที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น เช่น การสัมภาษณ์นักเรียนหรือผู้ปกครอง การสังเกตโดยบุคลากรอื่นภายในโรงเรียน รวมถึงแบบประเมินที่เน้นการวัดพฤติกรรมในสถานการณ์จริง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนพฤติกรรมและความฉลาดทางอารมณ์อย่างรอบด้าน และช่วยให้การวิเคราะห์ผลการวิจัยมีความลึกซึ้งและน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

5. ควรศึกษาผลกระทบของปัจจัยภายนอกต่อประสิทธิภาพของวินัยเชิงบวก เช่น บรรยากาศในครอบครัว เจตคติของครู หรือความพร้อมของสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อผลลัพธ์ทางอารมณ์และพฤติกรรมของนักเรียน

บรรณานุกรม

- Bar-On, R. (1997). *The emotional intelligence inventory (EQ-i): Technical manual*. Multi-Health Systems.
- Denham, S. A. (2006). Social emotional competence as support for school readiness: What is it and how do we assess it? *Early Education and Development*, 17(1), 57–89.
- Durrant, J. E. (2010). *Positive discipline: The first three years*. Routledge.
- Goleman, D. (1995). *Emotional intelligence: Why it can matter more than IQ*. Bantam Books.
- Mayer, J. D., & Salovey, P. (1997). What is emotional intelligence? In P. Salovey & D. J. Sluyter (Eds.), *Emotional development and emotional intelligence: Educational implications* (pp. 3–31). Basic Books.
- Nelsen, J. (2011). *Positive discipline: The classic guide to helping children develop self-discipline, responsibility, cooperation, and problem-solving skills* (Rev. & updated ed.). Ballantine Books.
- Rovinelli, R. J., & Hambleton, R. K. (1977). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. *Journal of Educational Measurement*, 14(4), 293–296.
- Tütüniş, D., & Yalman-Polatlar, S. (2023). Through the positive discipline lens: Primary school teachers' busy agenda. *International Online Journal of Education and Teaching*, 10(4), 2629–2640.
- Wen-Ling, L., & Chang-Yuan, K. (2019). Relationships among teachers' positive discipline, students' well-being, and teachers' effective teaching: A study of special education teachers and adolescent students with learning disabilities in Taiwan. *International Journal of Disability, Development and Education*, 66(1), 82–98.
<https://doi.org/10.1080/1034912X.2018.1441978>